

ΑΙ ΤΡΕΙΣ ΑΔΕΛΦΑΙ

Ἡ

Η ΟΗΤΑΣΙΑ ΤΗΣ ΜΙΝΒΑΝΑΣ

Σύμπασα ἡ ἡμετέρα ζωὴ ἤθελεν εἶσθαι πληκτικὴ τις συνέπεια καὶ ἀσύνδετος ὄψασία, ἐὰν δὲν συνεδέοντο στενωῶς μετὰ τοῦ παρόντος τὸ παρελθὸν καὶ τὸ μέλλον, τρεῖς ἀδιάσπαστοι ἐποχαί, ἡ μία καλλύνουσα τὴν ἄλλην, ἡ μία παρὰ τῆς ἄλλης δανειζομένη τὰ θέλητρα.

Ἡ σήμερον μοὶ συνεπλήρωσε τὸ δέκατον πέμπτον τῆς ἡλικίας μου. Περιδιαβάζουσα εἰς τὴν ἀκτὴν τοῦ ποταμοῦ, εὐχάριστος μελαγχολικὴ ἀνάμνησις τοῦ παρελθόντος ἐπλήρωσε τὴν καρδίαν μου· τότε ἤμην εὐτυχής, εἶμαι καὶ τώρα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ μέλλον προαισθάνομαι εὐτυχίαν τινά. Τὸ παρελθόν, τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον διήγειρον ἐν ἐμοὶ ἠδύτατόν τι αἴσθημα.

Ὁ ἥλιος ἡρέμα ἔκλινε πρὸς τοὺς γλαυκοὺς λόφους, αἱ ἐσπεριναὶ αὐτοῦ ἀκτῖνες ἐχρῦσιζον τὴν ἐπιφάνειαν τῆς λίμνης· νησίδια δ' ἐπ' αὐτῆς ἐσκορπισμένα, περιβεβλημένα τὴν ῥοδόχρουν αἴγλην τῆς δύσεως, ἐφαίνοντο φλογώδη καὶ διαφανῆ· ὁ ἐσπερινὸς ἄνεμος διέχεε τὴν δρόσον του· τὸ πᾶν ἠσύχαζε, τὰ ποιμνία ἐπέστρεφον ἐκ τῶν κάμπων, ὁ δὲ ποιμενικὸς αὐλὸς συνώδευε τὸ κελάδημα τῆς μεμακρυσμένης ἀηθόγος καὶ τὸ ἄσμα τοῦ ἀλιέως, ὅστις ἔπλεε μόνος ἐπὶ μικρᾶς τινὸς λέμβου εἰς τὸ μέσον τῆς λίμνης, ἐφέρετο πρὸς με διὰ τῆς λείας ἐπιφανείας τῶν ὑδάτων.

Ἐβάδιζα σῦνος· ἀνεπαισθήτως δὲ εὗρέθην εἰς χλοερὸν δρυμῶνα, βλαστάνοντα εἰς τὴν κατωφέρειαν ὄρους τινός, ὅτε βλέπω πρὸ ἐμοῦ τρεῖς νεάνιδας καθ' ὅλα ὁμοιοζούσας τὴν μορφήν ἀλλήλας, ὠραίας καὶ ἀνθηρᾶς ὡς ἡμέρας τοῦ Μαΐου. Ἡ μὲν ἐξ αὐτῶν ἐκάθητο ὑπὸ γηραιῶν τινῶν δρῦν, ἐπακουμβῶσα εἰς ὑδρίαν τινά, περιτετυλιγμένην ὑπὸ λειριῶν μυσσῶτων καὶ κυπαρίσσων· ἡ ἑτέρα ἐξηπλοῦτο ἀφελῶς ἐπὶ τῶν χόρτων, ὑπὸ ῥοδόχρουν τινά θάμνον· ἡ δὲ τρίτη παρετήρει τὸν δύνοντα ἥλιον, οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἐξέ-

πεμπον υπερφυσικὴν τινὰ λάμψιν, τὸ μεγαλοπρεπὲς δὲ πρόσωπόν
της, φωτιζόμενον ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, ἐφαίνετο ὑπεράν-
θρωπον. Ἐθαύμασα καὶ ἐταλαντευόμην ἐὰν πρέπη νὰ ὑπάγω πρὸς
αὐτάς ἢ ν' ἀπομακρυνθῶ· ὅτε μία ἐξ αὐτῶν, ἡ ὑπὸ τὸν βροδόχρουν
θάμνον, ἔτρεξε πρὸς με ὡς ὁ ἐλαφρὸς αἰθέρ, καὶ μειδιῶσα μοὶ εἶ-
πε· «φιλιτάτη μὴν ἀπομακρύνεσαι, ἄγωμεν ὁμοῦ, θὰ σὲ σχετίσω
μὲ τὰς ἀδελφάς μου. Καθέσθητι ὑπὸ τὸν βροδόχρουν τοῦτον θά-
μνον, τὰ βόδα μου εἰσὶν ἐπίσης ἀγνά καὶ εὐγενῆ ὡς ἡ ὠραιότης σου,
ἡ ἡδυτάτη ὁσμὴ των ἐπίσης ἐλκυστικὴ ὡς ἡ ἀγνότης τῆς ψυχῆς
σου, καὶ αὐτὴ δὲ ἡ ζωὴ σου οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ ὡς τὸ ἐξέλιπσον βό-
δον. Εἶθε νὰ διατηρηθῶσιν αἰωνίως τὸ θέλημα τὸν του, ἡ εὐα-
δία καὶ ἡ τρυφερότης του!»

Μὲ ἔλαβεν ἀπὸ τῆς χειρὸς καὶ ἐτρέξαμεν ὁμοῦ. Ἡ νέα φίλη
μου, προσφέρουσά μοι βόδον μοὶ εἶπε, λάβε το ὡς δῶρον διὰ τὴν
γενέθλιόν σου ἡμέραν. Ἡ πρεσβυτέρα ἀδελφὴ ἡ ὑπὸ τὴν δρυὸν κα-
θημένη καὶ ἐπακουμβῶσα εἰς τὴν ὑδρίαν, προσήλωσεν ἐπ' ἐμοῦ
σκεπτικὸν βλέμμα· ἡ δὲ καρδιά μου ἀκουσίως ἐπληρώθη μελαγ-
χολίας εὐθὺς ὡς ἠτένισα τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ φαιδροῦ μὲν,
ἀλλ' ἄμα καὶ τεθλιμμένου προσώπου τῆς· θεῖα δὲ τις δύναμις μὲ
προσήλωσε πρὸς τὴν καρδίαν τῆς, πλὴν ἐγὼ μὴ δυναμένη νὰ
πλησιάζω ἰστάμην σιωπηρά.

«Δὲν μάς γνωρίζεις φιλιτάτη, μοὶ εἶπεν αὕτη φιλοφρόνως· εἶ-
μεθα ἀδελφαί. Ἐγὼ ὀνομάζομαι *Παρειθόν*· τῆς μεταίτας δὲ ἀ-
δελφῆς τὸ ὄνομα, ἣτις σοὶ ἐδώρησε τὸ βόδον εἶνε *Παρόν*· τῆς δὲ
νεωτέρας *Μέλλον*. Εἶμεθα ἀδιάσπαστοι, ὅν ἀγαπήσῃ ἡ μία, γί-
γνεται ἀγαπητὸς καὶ ταῖς ἄλλαις· ὁ ἐχθρὸς τῆς μιᾶς ἀπαραιτή-
τως ἔσεται ἐχθρὸς καὶ τῶν λοιπῶν.

» Ἀγαπητὴ Μινθάνα, λαμπρὸν τῆς φύσεως πλάσμα, σὲ ἀγα-
πῶμεν, σὺ ἐγεννήθης διὰ τὴν εὐτυχίαν, ἡ θεῖα Πρόνοια θέλει σὲ
προφυλάττει εἰς τὸ στάδιον τῆς ζωῆς σου. Νῦν μόλις ἀρχίζουσα
νὰ ζῆς δύνασαι καὶ θείλεις νὰ ἀγαπᾷς τὴν μίαν τῶν ἀδελφῶν
μας τὸ *Παρόν*, εὐχάριστον καὶ ζωηράν. Φιλιτάτη μου, παίξε μὲ
τὰ εὐώδη βόδα, ἅτινα αὕτη σοὶ προσφέρει μὲ εὐχαρί μειδιάμα, μά-
θες, ὦ Μινθάνα, ὅτι ἡ ζωηρότης καὶ ἡ εὐωδία δὲν θὰ ἐξαφανί-

σθώσιν ἐνόσω ἐν τῇ εἰρηνικῇ καὶ ἀγνῇ καρδίᾳ σου διατηρεῖται ἡ ἀθωότης.

»Σύναψον φιλίαν μετὰ τῆς ἀδελφῆς μου *Παρόν*· θέλεις δὲ προστοίμασθῆ ν' ἀγαπήσης ἐμέ τε καὶ τὴν ἀδελφὴν μου *Ἀῤριον*. Θὰ ἐπέλθῃ, θὰ ἐπέλθῃ καιρός, ὁπότε θὰ συναίσθανθῆς ὅτι ἡ φιλία μας σοὶ εἶνε ἀπαραίτητος· αἱ ἐπιθυμίαι καὶ αἱ ἐλπίδες θὰ διεγερθῶσιν ἐν τῇ ἀταράχῳ καρδίᾳ σου, ἐνῶ τὰ πραγματικὰ ῥόδα... οὐδέποτε φύονται ἄνευ ἀκανθῶν.

»Τότε, φιλάττη μου, χάρισσα καὶ ἀγνή Μινθάνα, ἡ φαιδρὰ *Ἀῤριον* θὰ σοὶ εἶνε καταφύγιον. Πρόσεξον... αὕτη σοὶ ὑποδεικνύει τὴν ἀπομεμακρυσμένην δύσιν, ἐκεῖ φωτίζει ὁ μεγαλαπρεπῆς ἥλιος, ἐκεῖ ἡ φαινή δύσις ὑπενθυμίζει τὴν ὑποφόσκουσαν πρῶταν!

»Φιλάττη μου, ἀπολαύουσα ἀθῶως τῶν ῥόδων τοῦ *Παρόντος*, μεθ' ἀγνῆς εὐθυμίας καὶ ἀταράχου ἐλπίδος θέλεις προσβλέπει τὴν γοητευτικὴν ταύτην ἀπόστασιν τοῦ *Μέλλοντος*· ἡ εὐθυμία καὶ ἡ ἐλπίς εἰσὶ συνοδοιπόροι τῆς ἀθωότητος.

Ἄλλ' ἐάν, φιλάττη μου, ἀπατηθεῖσα ὑπὸ τῆς ὠραιότητος τῶν ῥόδων τρωθῆς ὑπὸ τῶν ἀκανθῶν αὐτοῦ, τότε ἡ ἄκρα εὐπιστία πρὸς ἀδελφὴν μου *Ἀῤριον*, ἐν μόνον βλέμμα πρὸς τὰ μαγικὰ ἀντικείμενα, τὰ ὑπ' αὐτῆς μακρόθεν ἀποκαλυπτόμενα ἀρκοῦσι νὰ ἠδύνωσι τὰ δεινὰ σου. Τοιαύτης ἠδείας ἀπολαύσεως μόνη ἡ ἀθωότης ἀπολαύει.

»Ἐνίοτε, ὦ! ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάττῃ ἀθῶα μου Μινθάνα, ἐνίοτε ἡ δυσμενὴς τύχη ἐπισκοπίζει τὴν παρήγορον ἀπομεμακρυσμένην αἴγλην, τὸ μέλλον καλύπτεται, αὐτὸ τὸ παρόν, ἐξαντλήσαν τὴν εὐθυμίαν του, ἐνδύεται τὸν πέπλον τῆς θλίψεως... Μινθάνα, αἱ διὰ τῆς μορφῆς των ἐλκυστικαὶ ἀδελφαὶ μου εἰσὶν ἄσταται· ἀγάπα αὐτάς, ἀλλὰ φοβοῦ τὰς μεταβολάς.

»Κατὰ τὰς στιγμὰς ταύτας τῆς δοκιμασίας, τὰς στιγμὰς τῆς ἀπομονώσεως τῆς ψυχῆς ἐγὼ θὰ εἶμαι μετὰ σοῦ... παρ' ἐμοὶ ζῆται παρηγορίαν καὶ φιλίαν, θὰ εἶμαι ἰδική σου. Τὸ *Παρελθόν* μετὰ σοῦ θὰ ἦνε ἀδιάσπαστον. Πλησίον τῆς ὕδρας μου θὰ μεταβληθῆ δι' ἐσὲ τὸ ἀφηρημένον εἰς πραγματικὴν καὶ θὰ ἀνταλλα-

χθῶσιν εὐθυμα βλέμματα πρὸς τὸ μέλλον· παρὰ τῆ ὑδρία μου ταύτη, ὑπὸ τὸ σκιάφως τῆς κυπαρίσσου κατοικεῖ ἡ ἀνάμνησις, ἀφηγομένη ὅτι ποτὲ ἦτο καὶ ὕπερ ἥδη δὲν ὑπάρχει, ἡ δὲ κατηφῆς μελαγχολία, ἡ ἀπολαύουσα τῆς θλίψεως, ἀγαπᾷ τὸ παρελθὸν μόνον, πλανᾶται διὰ τῆς φαντασίας· ἐπὶ τῶν τάρων, καὶ ἐν τῆ μετὰ τῶν νεκρῶν συναναστροφῇ εὐρίσκει τροφήν. Ἄγνως μετὰ τῆς φίλης σου ἔλθε ὑπὸ τὸ σκιάφως τῆς κυπαρίσσου μου, ἐν τῆ συναναστροφῇ μου θέλεις εὐρεῖ ἀνακούφισιν, παρὰ τῆ ὑδρία μου θὰ εὐρίσκη ἀνάπαυσιν, καὶ ἀνεπαισθήτως ἀπὸ τοῦ προσώπου τοῦ παρόντος θὰ ἀφαιρεθῇ ὁ πέπλος τῆς θλίψεως. Ἡ κατηφῆς Σήμερον πάλιν θὰ μειδιᾷ καὶ ἡ κοῦφος Ἀθριον πάλιν θὰ τρέξῃ πρὸς σε μὲ τὰς φαντασίας της.

»ὦ φιλότατη μου! θὰ ἐπέλθῃ καιρός, καθ' ὃν θὰ ἐγκαταλείψῃς τὴν ἀνθηρὰν κοιλάδα τῆς ζωῆς. Τότε οὔτε αἱ ἰκευτικαὶ παρακλήσεις τῆς φιλίας τοῦ νᾶ βραδύνη ὅπως μὴ ἀποχωρισθῶμεν, οὔτε ἡ ματαία ἀφοσίωσις πρὸς τὴν σβεννυμένην μαγικὴν ὑπαρξίν, οὐδὲν τούτων θέλει σὲ συγκατῆσει ἐν τῷ μέσῳ τῶν θεληγῆτρων, ἅτινα σὲ ἐγκαταλείπουσιν αἰωνίως.

»Τότε θὰ παρουσιασθῶμεν ἀμφοτέραι εἰς νέον διάφορον φαινὸν κύκλον, αἰωνίως ἀδιάσπαστον. Ποίαν μαγικὴν αἴγλην θὰ ἐκπέμψῃ δι' ἐσὲ ἡ ἀπουσία τοῦ μέλλοντος!... τὴν ἀβαρασίαν τὴν πραγματοποιήσῃ τῶν ἐλπίδων καὶ τῆς πίστεως τὴν ἀνταμοιβήν... ὦ Μινθάνα, σύμπασα ἡ ζωὴ σου θὰ εἶνε προπαρασκευῆ διὰ τὴν στιγμὴν ταύτην.

»Ὑπαγε, φιλότατη μου, ὕπαγε, μὴ προφυλαττομένη τοῦ ἀδήλου ἐκείνου, ὅφ' οὐ εἶνε κεκαλυμμένη ἡ ὁδὸς τῆς παρουσίας ζωῆς· ἡ θεία Πρόνοια εἶνε προστάτις σου. Πίστευε εἰς τὴν παρουσίαν της, πιστεύε εἰς τὰς ἀμοιβὰς της· ἡ εὐτυχία εἶνε ἀναφαιρῶν χαρακτηριστικὸν τῆς ἀθωότητος· ἀλλὰ ποῦ; καὶ πότε;... Εἶνε μυστήριον.»

Τέλος ἔπαυσε. Πάραυτα δὲ ὁ ἥλιος ἔδυσεν· ὁ δὲ οὐρανός, τὰ ὕδατα καὶ οἱ κάμποι ἐνεκρώθησαν. Ζητῶ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν μου τὰς θαυμασίας θεάς, ἀλλ' ἡ ὀπτασία ἐξηφανίσθη... αἰσθάνομαι μόνον τὴν πνοὴν τοῦ αἰθέρος, τὴν εὐωδίαν τῶν λειρῶν καὶ τῶν

ρόδων καὶ ἀκούω ἁρμονίαν τινὰ τῆς πηγῆς, σιγαλῶς βρούσης πρὸ τῶν ποδῶν μου ἐπὶ τῶν χαλίκων.

[Ἐκ τοῦ Ῥωσσικοῦ.]

ANNIKA N. ΦΟΡΤΟΥΝΑ.

ΟΙ ΚΑΘ' ΟΜΗΡΟΝ ΘΕΟΙ ΚΑΙ ΘΝΗΤΟΙ

Τὰ περὶ γενέσεως καὶ ἀναπτύξεως τῆς ἑλληνικῆς μυθολογίας διάφορα συστήματα εἰς τρεῖς κυρίως τάξεις δύνανται νὰ ὑπαχθῶσιν.

Πρῶτον μὲν πολλοὶ ἐπεχείρησαν νὰ δώσωσιν εἰς τοὺς διαφόρους μύθους ἠθικὴν τινὰ ἐρμηνείαν, δηλ. ἠθοποιὸν τινὰ σκοπὸν ὡς ἐπὶ παραδείγματι, εἰς τὰ περὶ Ταντάλου, ὅστις ἐτιμωρήθη διότι σφάξας ἀσεβῶς τὸν υἱὸν αὐτοῦ, παρέθηκεν αὐτὸν ὡς γεῦμα εἰς τοὺς θεοὺς· τὰ τοῦ Σισύφου, προδόντος εἰς τὸν Ἄσωπὸν τὴν ἀρπαγὴν τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Διὸς· τὰ τοῦ Μαρσίου, ἀξιούντος νὰ ἀναδειχθῆ ἐφάμιλλος τοῦ Ἀπόλλωνος· τὰ τῆς Νιόβης σεμνυνομένης ἐπὶ εὐτεκνίᾳ· τὰ τοῦ Σαλμωνέως ἀξιούντος νὰ μιμηθῆ τοὺς κερανοὺς τοῦ Διὸς, καὶ τὰ περὶ Προμηθέως μυθολογούμενα· ἤτοι εἰς πράξεις προκαλούσας κατὰ τῶν ὑπερφάνων καὶ τῶν εἰς τὰ θεῖα βλασφημούντων τὴν θεῖαν νέμεσιν.

Ἄλλοι, πρεσβεύουσιν, ὅτι οἱ μῦθοι ἦσαν συμβολικὸν σύμπλεγμα παριστῶν πρῶτον μὲν, τὰ φυσικὰ στοιχεῖα τοῦ αἰθέρος, τοῦ πυρὸς, τοῦ ὕδατος, τῆς γῆς καὶ δεύτερον τὰς ἐνεργοὺς φυσικὰς δυνάμεις, ὧν τὴν σύγκρουσιν ἀπεικονίζει· ἡ Τιτανομαχία τοῦ Κρόνου κατὰ τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ τοῦ Διὸς κατὰ τοῦ Κρόνου, ἢ δυνάμεις πνευματικὰς, οἷον τὴν σοφίαν, τὴν ἀνδρίαν, τὴν τέχνην, τὸν ἔρωτα κττ. Τελευταῖον δὲ, κατ' ἄλλους, οἱ μῦθοι ἔχουσιν ἱστορικὴν καταγωγὴν, ὡς λ. χ. τὰ περὶ Διὸς καὶ Κρόνου καὶ Τιτάνων μυθολογούμενα. Ἐν γένει δὲ παρατηρῶ περὶ τοῦ θρησκευματοῦ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ὅτι οἱ μὲν φιλόσοφοι, ὡς ὁ Ἀναξαγόρας,